

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080051792/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

som om Varmen deroppe, høit over vore Hoveder, rugede over sit Rov.

Jeg tror, vi faar Torden idag! sagde min Kammerat og standsede for at tørre Sveden af sit Ansigt.

Jeg standsede ligeledes. Mit Hoved smertede en Del, og jeg var udmattet baade af »Hændelsen« og Varmen.

Vi stak vore Klinger ind i de selvsyede Læderskeder og fortsatte vor Gang, men meget langsomt, gennem den store, stille Park.

Krigshumøret var borte. Oragivelseerne virkede for stærkt paa vore modtagelige Gemytter.

Den store, stille Park! Var det, fordi vi dengang var saa unge og med en saa udvidelig Fantasi, at denne Have forekom os saa stor? En Verden rummedes for os i den. Stille var den i ethvert Fald; ingen Jernbaneturister gennemkrydsede den for at komme til at se de spadserende kongelige Børn. Der var intet Hof, som man maatte gaa afveien for, om ikke for Andet, saa for ikke at blive slaet i Hartkorn med disse paatrængende Nysgerrige, der rimeligvis er den Sky, som formørker Hoflivets ellers saa blanke Himmel, en lille Irritation i de Menneskers Tilværelse, der ellers er skabt til at henrinde i et saa blidt og uberørt Stilleben. Parken lignede i sin Forsømtthed meget mere en Skov end en Have. Der var ingen revne Gange, omhyggeligt kæmmede og klippede Græsplæner, kun den lille Afdeling »Marmorhaven« blev holdt med Vask og Renlighed. De mange mythologiske og allegoriske Mindesmærker rundtomkring, Rococotidens Søiler, Smaatempler, Statuer, Altre, Obelisker og Gud veed hvad overgroedes i fredelig Pagt med Naturen af Mos og Lavarter eller overvoxedes af Buske og Ukrudt. Disse græske Helte eller romerske Gudinder legede da paa en egen pikant Maade Skjul med hverandre eller med den ensomme Vandrer. Snart saae man et køkt Hoved løfte sig bag en Busk, snart var det en hvid Barm, som søgte at gemme sig mellem det forræderske Løv. Mange af disse Statuer og Støtter vare saa overgroede, at kun et rent Træf eller vore omhyggeligste Opdagelsesreiser afdækkede deres Skjul. De, som man saae eller skimtede, gav paa deres Side Haven et forførende, hemmelighedsfuldt Liv midt i al den store, øde Stillehed, som end yderligere hidsede vor Fantasi og satte vort unge Blod i Bevægelse.

Der var intet Hof, ingen Skilderhuse med Cardister eller Gardister med Skilderhuse, som Bondemanden sagde. Slottet stod øde og tomt.